

מזיכרונותיו של מנחם מאיר על העלייה לארץ ישראל

ביום רביעי ג' בתשרי תש"ח (6 באוקטובר 1948), בשעות המוקדמות של הבוקר, לאחר שיט של ימים אחדים בים התיכון הסוער, הטילה אניית העולים "עצמאות" עוגן בנמל חיפה. הדבר היה למחרת ראש השנה. הייתי כחולם. עם שחר עמדתי על סיפון האנייה עם 1,050 עולים נוספים. כולנו התבוננו ברצועת החוף שאליה התקרבנו, בהר הכרמל שהלך וגדל לעינינו. הסתכלנו מלאי תקווה וציפיות בארץ המובטחת. הרגשתי שאני מגיע הביתה. הייתי בן שש עשרה. ההכרזה על הקמת המדינה התרחשה חמישה חודשים לפני כן. הצבאות של מדינות ערב השכנות פלשו ארצה. מלחמת העצמאות היתה בעיצומה. רציתי להיות חלק מהחוויה ההיסטורית מבראשית, או לפחות מהשלב שאליו הגעתי. לא היה לי אח, קרוב או רע. הייתי לבדי, אך לא בודד. רציתי להתגייס לצבא ההגנה לישראל. עוד בנמל פניתי לשוטר העברי הראשון שראיתי ושאלתי אותו כיצד מתגייסים. הוא הסתכל אלי מלמעלה ואמר לי: "אבל אתה רק בן שש עשרה".

מקור: מנחם מאיר ופרדריק ריימס, "האם העצים פורחים אצלכם?". יד ושם, ירושלים 2000, עמ' 141.